

העצמות

« בארץ־ישראל קם העם היהודי, בה עצבה דמותו הרוחנית, הדתית והמדינית, בה חי חיי קוממיות ממלכתית, בה יצר נכסי תרבות לאמיים וכלל־אנושיים והוריש לעולם כולו את ספר הספרים הנצחי. »

ב לאחר שהגלה העם מארצו בכתחילה הזרוע שמר לה אמונים בכל ארצות פוזריו, ולא חדל מתפלה ומתקנה לשוב לארצו ולחדש בתוכה את חרותו המדינית. מתוך קשר היסטורי ומסורתית זה חתרו היהודים בכל דור לשוב ולהאחז במולדתם ובעתיקה; ובדורות האחרונים שבו לארצם בהמונים, וחלוצים, מעפילים ומגנים הפריחו נשמות, החיו שפתם העברית, בנו כפרים וערים, והקימו ישוב גדל והולך השליט על משקו ותרבותו, שוחר שלום ומגן על עצמו, מביא ברכת הקדמה לכל תושבי הארץ ונושא נפשו לעצמאות ממלכתית.

- בשנת תרנ"ז אָלף שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת תְּשַׁעִים וְשֶׁבַע נִתְכַנַּס הַקּוֹנְגְרֶס הַצִּיּוֹנִי לְקוֹל קְרִיאָתוֹ שֶׁל הוֹגֵה חֲזוֹן הַמְדִינָה הַיְהוּדִית תְּאוֹדוֹר הַרְצֵל וְהַכְרִיז עַל זְכוּת הָעַם הַיְהוּדִי לְתַקּוּמָה לְאַמִּית בְּאַרְצוֹ. זְכוּת זוֹ הִכְרָה בְּהַצְהָרָה בְּלִפְנֵי מִיּוֹם ב' בְּנוֹבֶמְבֶּר אָלף תְּשַׁע מֵאוֹת וְשֶׁבַע עֶשְׂרֵה וְאַשְׁרֵה בַּמְנַדָּט מִטַּעַם חֶבֶר הַלְּאָמִים, אֲשֶׁר נָתַן בְּמִיָּחָד תִּקְוָה בֵּין־לְאָמִי לְקִשְׁרֵי הַהִיסְטוֹרִי, שְׂבִין הָעַם הַיְהוּדִי לְבֵין אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְלְזְכוּת הָעַם הַיְהוּדִי לְהִקְיַם מִחֻדָּשׁ אֶת בֵּיתוֹ הַלְּאָמִי. הַשּׂוֹאָה שֶׁנִּתְחַלְלָה עַל עַם יִשְׂרָאֵל בְּזִמְנֵי הָאַחֲרוֹן, בְּהַ הַכְרֵעוּ לְטַבַּח מִלִּיּוֹנִים יְהוּדִים בְּאִירוֹפָּה, הוֹכִיחָה מִחֻדָּשׁ בְּעִלְוֵי אֶת הַהִכְרָח בְּפִתְרוֹן בְּעֵת הָעַם הַיְהוּדִי מִחֶסֶר הַמּוֹלָדֵת וְהַעֲצֵמָאוֹת עַל־יְדֵי חֲדוּשׁ הַמְדִינָה הַיְהוּדִית בְּאַרְץ־יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר תִּפְתַּח לְרוּחָה אֶת שְׁעָרֵי הַמּוֹלָדֵת לְכָל יְהוּדִי וְתַעֲנִיק לְעַם הַיְהוּדִי מַעֲמַד שֶׁל אִמָּה שׁוֹת־זְכוּיּוֹת בְּתוֹךְ מִשְׁפַּחַת הָעַמִּים.
- שְׂאִרֵּי הַפְּלִיטָה שֶׁנִּצְלָה מֵהִטְבַּח הַנְּאֻצִי הָאִיּוֹם בְּאִירוֹפָּה וְיְהוּדֵי אֲרָצוֹת אַחֲרוֹת לֹא חָדְלוּ לְהַעֲפִיל לְאַרְץ־יִשְׂרָאֵל, עַל אִף כָּל קִשִׁי, מְנִיעָה וְסַכְנָה, וְלֹא פָּסְקוּ לְתַבַּע אֶת זְכוּתָם לְחַיי כְּבוֹד, חֲרוֹת וְעַמְלֵי־יִשְׂרָאֵל בְּמוֹלָדֵת עַמָּם. בְּמַלְחַמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה תָרַם הַיִּשׁוּב הָעֵבְרִי בְּאַרְץ אֶת מְלוֹא־חֶלְקוֹ לְמֵאֲבָק הָאֲמוֹת הַשׁוֹחֲרוֹת חֲרוֹת וְשְׁלוֹם נֶגֶד כַּחוֹת הַרְשָׁע הַנְּאֻצִי, וּבְדַם חִלְיוֹ וּבְמֵאֲמָצוֹ הַמְּלַחֲמָתִי קָנָה לוֹ אֶת הַזְכוּיּוֹת לְהַמְנוֹת עִם הָעַמִּים מִיַּסְדֵי בְרִית הָאֲמוֹת הַמְּאַחֲדוֹת. בְּעֶשְׂרִים וְתִשְׁעָה בְּנוֹבֶמְבֶּר אָלף תְּשַׁע מֵאוֹת אַרְבָּעִים וְשֶׁבַע קִבְּלָה עַצְרַת הָאֲמוֹת הַמְּאַחֲדוֹת הַחֻלְטָה הַמְּחִיבַת הַקְּמַת מְדִינָה יְהוּדִית בְּאַרְץ־יִשְׂרָאֵל; הַעֲצֵרַת תְּבַעָה מֵאֵת תּוֹשְׁבֵי אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל לְאַחוֹז בְּעַצְמָם

העצמות

בְּכָל הַעֲעָדִים הַנִּדְרָשִׁים בְּצַדָּם הֵם לְבִצּוֹעַ הַחֲלָטָה.
א הַכָּרָה זֶה שֶׁל הָאֲמוֹת הַמְּאֻחָדוֹת בְּזִכּוֹת הָעַם הַיְהוּדִי
ב לְהִקָּים אֶת מְדִינָתוֹ אֵינָה נִתְּנָת לְהַפְקָעָה. זֹהִי
זְכוּתוֹ הַטְּבָעִית שֶׁל הָעַם הַיְהוּדִי לִהְיוֹת בְּכָל
עַם וְעַם עוֹמֵד בְּרִשׁוֹת עֲצָמוֹ בְּמְדִינָתוֹ הַרְבּוּנִית.
ג לְפִיכָךְ נִתְכַּנְּסָנוּ, אָנוּ חֲבָרֵי מוֹעֶצַת הָעַם, נְצִיגֵי הַיִּשׁוּב
הָעֵבְרִי וְהַתְּנוּעָה הַצִּיּוֹנִית, בַּיּוֹם סִיּוֹם הַמְּנַדָּט הַבְּרִיטִי
עַל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וּבִתְקֹף זְכוּתָנוּ הַטְּבָעִית וְהַיְסוּדִית
וְעַל יְסוּד הַחֲלָטָה עֲצַרְת הָאֲמוֹת הַמְּאֻחָדוֹת אָנוּ
מְכַרְזִים בְּזֹאת עַל הַקָּמַת מְדִינָה יְהוּדִית בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
ד הַיֵּא מְדִינַת יִשְׂרָאֵל. אָנוּ קוֹבְעִים שֶׁחָל מְרַגֵּעַ סִיּוֹם
הַמְּנַדָּט, הַלֵּילָה, אֹר לַיּוֹם שַׁבָּת וְ אִיר תִּשְׁחָ, חֲמֶשֶׁה
עֶשֶׂר בְּמֵאֵי אֶלֶף תִּשְׁעַ מֵאוֹת אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה, וְעַד
לְהַקָּמַת הַשְּׁלִטוֹנוֹת הַנְּבָחָרִים וְהַסְּדִירִים שֶׁל הַמְּדִינָה
בְּהַתְּאֵם לְחֻקָּה שֶׁתִּקְבַּע עַל-יְדֵי הָאֲסֶפֶה הַמְּכוֹנְנָת
הַנְּבָחָרָת לֹא יֵאָחַר מֵאֶחָד בְּאוֹקְטוֹבֵר אֶלֶף תִּשְׁעַ מֵאוֹת
אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה – תִּפְעַל מוֹעֶצַת הָעַם כְּמוֹעֶצַת מְדִינָה
זְמַנִּית וּמוֹסַד הַבִּצּוֹעַ שְׁלֵה, מְנַהֵלֵת-הָעַם, יְהוּה אֶת
הַמְּמַשְׁלָה הַזְּמַנִּית שֶׁל הַמְּדִינָה הַיְהוּדִית, אֲשֶׁר תִּקְרָא
ט בְּשֵׁם יִשְׂרָאֵל. מְדִינַת יִשְׂרָאֵל תִּהְיֶה פְּתוּחָה לְעֵלְיָהּ
יְהוּדִית וְלִקְבוּץ גְּלִיּוֹת; תִּשְׁקַד עַל פְּתוּחַ הָאֶרֶץ לְטוֹבַת
טז כָּל תּוֹשְׁבֵיהָ; תִּהְיֶה מְשֻׁתָּתָה עַל יְסוּדוֹת הַחֲרוּת,
יז הַצֶּדֶק וְהַשְּׁלוֹם לְאוֹר חַוֹּנָם שֶׁל נְבִיאֵי יִשְׂרָאֵל, תִּקָּים
שְׁוִיּוֹן זְכוּת חֲבָרְתֵי וּמְדִינֵי גְמוֹר לְכָל אֲזַרְחֵיהָ בְּלֵי הַבְּדֵל
יח דָּת, גִּזְע וּמִיּוֹן, תִּבְטִיחַ חֲפֵשׁ דָּת, מְצַפּוֹן, לְשׁוֹן,
יט חַנוּךְ וְתִרְבּוּת, תִּשְׁמֹר עַל הַמְּקוֹמוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁל
כ כָּל הַדְּתוֹת, וְתִהְיֶה נְאֻמָּה לְעַקְרוֹנוֹתֶיהָ שֶׁל מְגִלַת
הָאֲמוֹת הַמְּאֻחָדוֹת.

- כא מדינת ישראל תהא מוכנה לשתף פעלה עם המוסדות והנציגים של האמות המאחדות בהגשמת החלטת העצרת מיום עשרים ותשעה בנובמבר אלה תשע מאות ארבעים ושבע ותפעל להקמת האחדות הכלכלית של ארץ-ישראל בשלמותה.
- כב אנו קוראים לאמות המאחדות לתת יד לעם היהודי בבנין מדינתו ולקבל את מדינת ישראל לתוך משפחת העמים. אנו קוראים - גם בתוך התקפת הדמים הנערכת עלינו זה חדשים - לבני העם הערבי תושבי מדינת ישראל לשמור על שלום ולטל חלקם בבנין המדינה על יסוד אזרחות מלאה ושנה ועל יסוד נציגות מתאימה בכל מוסדותיה, הזמניים והקבועים.
- כג אנו מושיטים יד שלום ושכנות טובה לכל המדינות השכנות ועמיהן, וקוראים להם לשתוף פעלה ועזרה הדדית עם העם העברי העצמאי בארצו. מדינת ישראל מוכנה לתרם חלקה במאמץ משתף לקדמת המזרח התיכון כלו. אנו קוראים אל העם היהודי בכל התפוצות להתלכד סביב הישוב בעליה ובבנין ולעמד לימינו במערכה הגדולה על הגשמת שאיפת הדורות לגאלת ישראל. מתוך בטחון בצור
- כד ישראל הננו חותמים בחתימת ידנו לעדות על הכרזה זו, במושב מועצת המדינה הזמנית, על אדמת המולדת, בעיר תל-אביב, היום הזה, ערב שבת, ה' איר תש"ח, ארבעה עשר במאי אלה תשע מאות ארבעים ושמונה.